

Kumarrus

Kumarsin Sinebrychoffin taidemuseossa kirkkauden kuningasta. Niin teki myös edelläni kulkenut nuori nainen ja jälkeeni tullut vanhempi herra.

Pysähdyin italialaisen taidemaalari Giovanni Boccatin teoksen Kuninkaiden kumarrus (1440 – 1445) eteen. Katselin italialaista 1400-luvun maisemaa: merenlahtia laivoineen, jyrkkiä ja kumpuilevia rantoja, keskiaikaisia linnoja ja utuisia hahmoja, jotka kulkivat ratsailla kulkueessa.

Kun katseeni siirtyi alemmaksi etualan kuninkaiden kirkkaiseihin väreihin, pääni kumartui kohti kirkkauden kuningasta. Hänet oli maalattu oikeaan alareunaan äitinsä syliin.

Nostin pääni ja yritin katsoa Jeesus-lastaa kumartamatta. Se oli mahdotonta! Kun siirsin katseeni häneen, pääni kumartui alas. Kirkkauden kuningasta, Marian sylissä istuvaa lasta ei voinut katsoa kumartamatta.

Adventin ja joulun aikaan kumarrun sytyttämään kynttilän. Kumarrun nostamaan paketin joulukuusen alta. Kumarrun nostamaan lapsen syliin. Samalla kumarran myös kirkkauden kuningasta. Hän on maailman valo, ensimmäinen joululahja ja syli, joka on avoin kaikille.

Sinebrychoffin taidemuseossa Rembrandtin Lukeva munkki (1661) kumartaa lukemansa tekstin puoleen. Tummassa maalauksessa valonsäde tulee ylhäältä, osuu munkin lukemaan tekstiin ja valaiseen hänen kasvonsa.

Kumarrun myös psalmin 24 puoleen: ”Kohotkaa korkeiksi, portit, avartukaa, ikiaikaiset ovet! Kirkkauden kuningas tulee.” Hän tulee keskelle elämäämme, keskelle keskeneräisyyttämme ja vajavaisuuttamme. Hän tuo armon ja anteeksiannon sanoman, toivon pimeyden keskelle. Kun me kumarrumme ja kumarramme, Hänen valonsa pääsee valaisemaan kasvomme.

Anne Sumela

Kalajoen rovastikunnan perheasiain neuvottelukeskuksen johtaja

Kuva – Eveliina Pylväs